

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 3. Vtrùm in Deo detur amor strictè, & specialiter sumptus. Et circa
quæ bona.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

efficax quo ad effectum vocari solet; quoad affectum verò tantum, quod illud non causat. Iam verò, quando desiderium siue efficax, siue simplex versatur circa finem, intentio vocatur: quando circa media, si sit efficax, electio dicitur. Est autem finis quoduis bonum siue absolutum, siue relatium, præter vnum bonum vtile, quod vt tale est medium. Sed de his plura in Tractatu de Prouid.

21 Denique, quando volumus alicui subiecto bonum, aut ei nolumus malum, siue vnico actu, siue duobus, respectus ad subiectum, si illud sit rationale, amor amicitia, aut benevolentia appellatur, respectus verò ad bonum volitum tali subiecto amor concupiscentia; & respectus ad malum ei detestatum odium abominationis. Similiterque, quando alicui volumus malum, aut nolumus bonum, respectus ad personam dicitur odium inimicitia, aut malevolentia, respectus verò ad malum volitum amor concupiscentia, & respectus ad bonum detestatum odium abominationis. Porro amicitia, & inimicitia dumtaxat sunt vnus ad alterum: Benevolentia verò & malevolentia etiam eiuſdem ad se ipsum; licet sumpta latius, seu minus strictè.

22 Hæ sunt differentia vnice, saliores, ad quas reuocari possunt omnes affectus voluntatis. Singula verò earum præterea continent sub se alias. Primum enim quilibet actus voluntatis aut absolutus esse potest, aut conditionatus ex parte obiecti. Erit absolutus, si independenter ab omni hypothesi tendat in suam obiectum. Conditionatus autem, si dependenter. Exemplum prioris sit, *Volo, vt Petrus diu uiuat*: posterioris, *Volo, vt Petrus diu uiuat, si bene est viturus*. Deinde quilibet actus voluntatis aut potest esse determinatus, aut vagus, seu disunctiuus ex parte obiecti. Determinatus. vt, *Volo Petro diuitias*, *Vagus*, vt, *Volo Petro, vel Paulo diuitias, vel honores pro hoc, vel pro illo tempore, &c.* Præterea affectus voluntatis aut potest esse de obiecto communi, vt, *Volo bene viuere*; aut de speciali, vt, *Volo elemosynam dare, &c.*

23 Postremò, quot alijs modis possint discriminari affectus respectiue ad obiecta, tendendo in vnum, vt subest alijs, vel in plura indiuisim, vel in singula seorsim, &c. ex dictis q. 5. licet colligere. In quo amplius non oportet morari.

QVAESTIO III.

Vtrum in Deo detur amor strictè, & specialiter sumptus. Et circa qua bona.

24 Extra omnem controuerſiam videtur stare, inter Theologos, dari in Deo amorem strictum circa bona creata, prout apud mox referendos videre licet; & ex dicendis in hac quaestione planè constabit. Circa quam subinde tota controuerſia, prolixius fortasse, quàm opus erat, inter Recentiores agitata, in eo est, an Deus se ipsum, & sua intrinseca bona per amorem strictum amet.

Negat Arrub. 1. p. q. 20. in comm. n. 3. Fasol. ibidem art. 1. dubit. vnica n. 4. Heric. disp. 13. cap. 6. Albiz. disp. 4 de Volunt. sec. 3.

& 4. Ribas disp. 12. cap. 1. Felix de Volunt. cap. 2. diff. 2. Ribaden. disp. 11. de Volunt. cum alijs. Affirmant verò Soar. lib. 3. de Attrib. cap. 6. n. 7. Vazq. 1. p. disp. 84. cap. 2. Ruiz disp. 52. de Volunt. sec. 1. Alarc. tract. 3. disp. 7. cap. 1. Gaspar Hurt. disp. 5. de Volunt. diff. 2. Tann. 1. p. disp. 2. q. 10. dub. 2. Gran. tract. 6. de Volunt. disp. 1. Martinon 1. p. disp. 16. sec. 2. Zummel q. 20. art. 1. disp. vnica. Ioan. à S. Th. disp. 6. art. 1. & Ripalda in manuscript. de Volunt. disp. 5. Consentit Pet. Hurt. disp. 155. de Charit. sec. 8. addens tamen amorem strictum, quo Deus se amat, non esse formalitatem distinctam à gaudio. Id quod docere etiam videtur Colleg. Carmel. 1. p. tract. 4. disp. 4. dub. 2. Docti denique Decentiores veluti media via incedentes dicunt, Deum erga suam essentiam amorem strictum non habere; bene tamen erga sua attributa.

Propositio 1.

Deus se ipsum amat amore stricto, siue speciali.

Doctrina huius propositionis expressè tradita videtur à S. Th. 1. p. q. 20. art. 1. & lib. 1. contra Gent. cap. 91. alijsque in locis. Ait enim in corpore illius articuli. *Sunt autem quidam actus voluntatis, & appetitus respicientes bonum sub aliqua speciali conditione, sicut gaudium, & delectatio est de bono presenti, & habitum; desiderium autem, & spes de bono nondum adeptum: amor autem respicit bonum in communi, siue sit habitum, siue non habitum. Vnde amor naturaliter est primus actus voluntatis, & appetitus. Et propter hoc omnes alij motus appetitui præsupponunt amorem quasi primam radicem, &c. Vnde in quocunq. est voluntas, vel appetitus, oportet esse amorem. Remoto enim primo, remouentur alia. Oſensum est autem, in Deo esse voluntatem. Vnde necesse est, in Deo ponere amorem. Ecce quàm clarè, & ex instituto S. Th. amorem strictum, & specialem à cæteris affectibus condistinctum ponit in Deo. Quod autem non solum de amore stricto Dei erga creaturas, sed etiam, imò & principalius, loquatur de amore stricto, quo Deus se ipsum amat, tum ex toto contextu articuli, tum maxime ex solutione ad 3. constat apertè. Vbi ait. *Et pro tanto dicitur amor vis vnitiua, etiam in Deo, sed absque compositione; quia illud bonum, quod vult sibi, non est aliud, quàm ipse, qui est per suam essentiam bonus. Legatur insuper caput citatum ex lib. 1. contr. Gent. vbi non minus clarè se explicat S. Th. Postquam enim de amore Dei erga se ipsum, & de gaudio tanquam de diuersis actibus sermonem fecisset, ait n. 5. eius capitis. Omnis affectionis principium est amor. sed in Deo est gaudium, & delectatio. Ergo in Deo est amor.**

Herice vbi supra cap. 3. & multò latius Ribaden. cap. etiam 3. conantur interpretari S. Th. ita, vt non loquatur locis citatis de amore stricto, & speciali, de quo in presenti est sermo; sed de amore generali, siue generico, qui in omnibus effectibus prosecutionis includitur tanquàm prædicatum genericum in suis speciebus. Hæc tamen interpretatio nec textui, nec menti S. Th. videtur posse conuenire. Nam amor, de quo loquitur S. Th. *primus motus est voluntatis, quem omnes alij motus præsupponunt quasi primam radicem.*

cem. In quem etiam referuntur odium, tristitia, & cetera huiusmodi sicut in primo principio. Tum talis amor apud S. Th. aequè est actus distinctus à gaudio, & à desiderio, atque ab odio, & tristitia. Quæ omnia prædicato amoris generico in gaudio, & desiderio incluso nullatenus adaptari posse, nisi violenter valde, & extortè, videtur manifestum. Non ergo tale prædicatum, sed actum amoris specialis, & stricti attribuit S. Thomas Deo locis citatis, tendentem scilicet tum in Deum ipsum, tum in creaturas eius.

27 Ratio autem propositionis ex eodem S. Th. accepta est. Quia, quoties aliquis voluntatis affectus nullam omnino ex proprio conceptu inuoluit, aut fert secum imperfectionem, is Deo nullatenus negandus est, vt tanquam solemnè principium statuunt vbique Theologi. Sed amor strictus Dei erga se ipsum neque inuoluit in suo conceptu, nec secum fert vllam imperfectionem; vt ex solutione obiectionum, quæ contra fieri possunt, constabit. Ergo amor strictus, quo Deus se amet, omnino est illi concedendus.

28 Prima autem, & potissima Aduersariorum obiectionis est. In Deo non datur scientia simplicis intelligentiæ, qua attingatur eius essentia cum præcisione ab existentia; eo quod essentia, & existentia Dei re ipsa, & in se prorsus sunt idem; & Deus non cognoscit se ipsum, nisi prout re ipsa est in se. Ergo nec datur in Deo amor strictus; quo attingatur bonitas eius cum præcisione ab existentia; eo quod bonitas Dei, & existentia eius re ipsa, & in se prorsus sunt idem; & Deus non amat suam bonitatem, nisi prout re ipsa est in se. Nonnulli, concessio antecedente, negant consequentiam; quasi possit diuina voluntas amare cum præcisione ab existentia id, quod diuinus intellectus cum præcisione ab existentia cognoscere nequit. Sed malè. Quia, cum nulla voluntas possit amare, nisi id ipsum, quod per intellectum est ipsi propositum; repugnat, vt vlla voluntas amet cum præcisione ab existentia id, quod ipsi proponi nequit cum præcisione ab existentia. Negandum ergo est antecedens propositionis obiectionis. Quia, vt ostendimus supra disp. 26. q. 3. actus scientiæ simplicis intelligentiæ datur in Deo tendens in ipsius essentiam cum præcisione ab existentia virtualiter distinctus ab actu scientiæ visionis tendente in eadem essentiam prout existentem. Nec refert, essentiam, & existentiam Dei re ipsa esse idem. Quia etiam sunt re ipsa idem essentia, & existentia creaturæ existentis: & tamen Deus circa illam secundum omnes Theologos duos actus scientiæ habet, alterum simplicis intelligentiæ tendentem in eius essentiam cum præcisione ab existentia, alterum visionis tendentem in eandem prout existentem. De quo plura loco citato videnda sunt. Ex quibus manifestè consequitur, bene posse Deum tendere in bonitatem siue suam, siue creatam per duos actus voluntatis, alterum amoris stricti de ipsa secundum se cum præcisione ab existentia, alterum gaudij de eadem prout existente.

29 Secundò contra propositionem nostram obijcitur. Scientia Dei, quæ non cognosceret suas perfectiones vt actum, & absolute existentes esset imperfecta: quia non attingeret suum obiectum, vt re ipsa est. Ergo & amor tendens in easdem perfectiones aliter, quam vt actum, & absolute existentes, est imperfectus. Hoc argumentum scientiam de possibilitate creaturæ, qua Deus inducitur ad eam decernendam, tollit è medio; con-

tra omnes Theologos: quia per talem scientiam non cognoscitur creatura vt actum, & absolute existens, prout est à parte rei. Nego igitur antecedens. Ad probationem distinguo. Scientia illa non attingeret suum obiectum, vt re ipsa est pro illo signo, in quo attingit illud; nego. Vt re ipsa est pro omni signo; concedo. Et nego deinde consequentiam. In idem recidunt obiectionis, solutionisque eius datæ supra in loco citato de scientia. Recognoscantur.

Tertio obijcitur. Affectu gaudij quietis animus in bono possessio tanquam in termino, ad quem sunt via ceteri affectus. Ergo in Deo, cui essentialiter est existere in tali termino quoad bona sibi intrinseca, superuacanei sunt alij affectus, atque adeò impossibiles. Confirmatur. Nam, ideo repugnat in diuino intellectu apprehensio simplex; quia Deus nequit non habere iudicium, ad quod illa in nobis est via. Respondeo primo; quando terminus nequit sine via possideri, quantumvis ille possideatur essentialiter, viam superfluum non esse, vt constat. Sic scientia, qua Deus inducitur ad se amandum superflua non est, quantumvis Deus non possit non se amare. Si igitur amor strictus hoc pacto ad gaudium præsupponitur, non est, cur censeatur superfluum. Sed etiam non præsupponatur tam necessariò. Respondeo secundò; quando via præsupposita ad terminum alia munia habet, præterquam inducere ad illum; etsi terminus aliàs non possit non possideri, viam superuacaneam non esse. Amor autem strictus, etsi non prærequiratur ad gaudium; ad illud tamen non potest in Deo non præsupponi; quo Deus amet bona sua pro signo antecedente, pro quo etiam quoad quiditatem suam præcedit citra omnem prorsus imperfectionem sunt illa amabilia. Ad confirmationem; nego, non dari in diuino intellectu apprehensionem simplicem; dari enim ostendi supra disp. 23. q. 3. Sed etiam non daretur, id certè propterea eueniret, quod esset actus imperfectus ex conceptu suo: qualis amor strictus non est.

Quartò obijcitur. Amor strictus nequit esse comprehensiuus Dei, sicut nec scientia non tangens Deum vt existentem absolute nequit esse comprehensiuus. Sed repugnat habere Deum actum scientiæ, aut amoris erga se non comprehensiuum sui. Ergo. Concessio maiore; nego minorem contentancè ad doctrinam traditam supra disp. 24. q. 5.

Propositio 2.

Amor strictus, & gaudium de proprijs bonis formalitates sunt in Deo non solum per rationem nostram, sed etiam re ipsa virtualiter distinctæ inter se.

Hæc propositio de mente S. Th. est assertio locò supra citato, amorem strictum esse radicem gaudij: eadem quippe formalitas non potest esse radix sui, vt constat. Venit autem illa probanda ex doctrinà datà in simili supra disp. 26. q. 3. Nimirum quia bona propria Dei cum præcisione ab existentia spectata, qua ratione terminant amorem strictum, & spectata vt existentia absolute, qua ratione terminant gaudium, diuersa constituunt obiecta ratione diuersorum statuum, actibusque subinde ex modo tendentibus diuersis

diuersis sunt amabilia ab ipso Deo. Quod satis est, vt tales actus, non solum per rationem nostram, sed etiam re ipsa virtualiter sint distincti inter se iuxta doctrinam generalem de distinctione actuum Dei traditam disp. 23. q. 4. & rursus disp. 34. q. 1. Habet inuiper amor strictus dictorum bonorum ex sua natura inclinare, mouereve voluntatem ad gaudium eorumdem, sed non e contra. Priusque bona ipsa per amorem strictum, quam per gaudium, sunt amabilia. Quod non solum distinctionem rationis, sed realem virtua- lem arguit inter dictos actus. Cum ergo aliunde neuter eorum vt condistinctus sic ab alio dicat imperfectionem, vt constat ex dictis; non est cur non ponantur illi tum per rationem, tum virtualiter distincti inter se. Vnde inferitur contra Petr. Hurtado, & Carmelitanos citatos supra, neutiquam posse esse in Deo amorem strictum, & gaudium vnicam, & indiuisam formalitatem.

33 Hic disputant aliqui, an Spiritus sanctus procedat a Patre, & Filio per amorem strictum, vel per gaudium, vel per desiderium. Sed questio hæc proprium sibi vendicat locum in Tract. de Trinitate, vt pote cuius resolutio ex principijs ibi tradendis apprimè dependet.

Propositio 3.

34 Deus non solum sua attributa amat per amorem strictum, sed etiam suam essentiam.

Est contra quosdam Recentiores supra etiam citatos. Probaturque primò; quia essentia, & attributa diuina idem re ipsa sunt. Ergo reputat, actum amoris stricti ad attributa terminari, & non terminari ad essentiam. Nam, vt supra disp. 24. q. 1. & disp. 32. q. 6. statutum est, nec per actum intellectus, nec per actum voluntatis potest vllatenus Deus attingere vnã formalitatem, non attingendo pariter aliã identificatam cum illa. Idque, etiam si tales formalitates distincta inter se sint virtualiter respectiue ad aliqua munia; vt supponunt Recentiores, cum quibus agimus, ab essentia Dei esse distincta attributa intrinseca eius, de quibus est sermo.

35 Secundò probatur; quia æquè omnino potest concipi a Deo (imo & debet iuxta dicta nuperimè) bonitas essentia cum præcisione ab existentia, ac bonitas attributorum. Ergo æquè omnino potest vtraque cum tali præcisione concepta (imo & debet ob eadem dicta) amorem strictum Dei terminare.

36 Tertiò; siue sit sermo de bonitate absoluta, qua tum essentia, tum attributa in se ipsis sunt bona; siue de bonitate respectiua, qua bona sunt sibi iuxta doctrinam generalem supra suppositam disp. 33. q. 1. siue de bonitate respectiua, qua attributa concipiuntur essentia bona; (qua bonitas diuersa non est re ipsa a secunda aliarum duarum); cum omnes iste bonitates æqualiter possint a Deo concipi cum præcisione ab actuali possessione, vt est manifestum; quia nulla quoad hoc inter illas disparitas est excogitabilis; æqualiter quoque posse illas ita conceptas citra vllam excogitabilem disparitatem amorem strictum Dei terminare, æqualiter manifestum est; ex dictis quoque etiam in precedentibus satis superque notum. Dixi, bonitatem, qua attributa concipiuntur essentia bona, a secunda aliarum duarum diuer-

sam non esse re ipsa, quia, cum essentia, & attributa realiter sint prorsus vnũ, & idem, esse attributa bona essentia, aliud non est re ipsa, quam vnũ, & idem Deum esse bonum sibi.

37 Ex dictis colligitur, Deum se ipsum totum indiuisum, & æquate amare tum amore stricto, tum gaudio. Quia nulla Dei formalitas potest non tangi vtroque affectu, si vtrouis aliqua semel tangatur, vt re verã tangitur. Solum enim affectus isti discriminantur penes diuersos status eiusdem obiecti, quod gaudium tangit illud prout actu, & absolute existens: amor verò strictus prout præcium a tali existentia, iuxta doctrinam traditam, & suppositam disp. 26. q. 3. saepeque alias. Et quoniam Deus duplici affectu se totum diligit ex modo tendendi diuerso, prout ex dictis disp. 33. q. 1. num. præc. commemorauimus, nempe & vt est bonus in se bonitate absoluta, & vt est bonus sibi ipsi bonitate quasi relatã; id circo binos actus gaudij, & amoris stricti erga se totum habet secundum duas has bonitates. Nam posse vtrumque istum affectum iuxta eorum legitimas acceptiones tam circa bonitatem relatã, quam circa absolutam versari, ex dictis questione precedente palam est.

38 Quòd si Deus omnes suas necessarias perfectiones amat amore stricto, potiori iure amabit simili amore omnia sua decreta libera, tam que de facto habet, quam que habere potuit. Non dico solum quoad entitatem identificatam cum Deo; quia vt sic inter perfectiones Dei necessarias recensentur; eandemque subinde cum reliquis Dei perfectionibus fortunam subeunt; sed quoad denominationem, quam præstant; secundum quam contingentia, & libera, atque defestibilia sunt. Si enim quod essentialiter est existens, quales sunt essentia diuina, & attributa eius cum præcisione ab existentia, atque adeò per amorem strictum amari potest; vt probatum est: quantò melius, quod in sua existentia est contingens, quales sunt volitiones Dei libera quoad denominationem actu volentis, quam præstant Deo, poterunt cum simili præcisione amari, atque adeò per strictum amorem? Ob id namque citra controuersiam fatentur omnes, creaturas per amorem strictum amari a Deo; quia citra dubium ob suam contingentiam cum præcisione ab existentia concipi, & amari possunt secundum se, prout opus est ad amorem strictum. Quomodo autem amor strictus, quo Deus se amat quoad necessaria sit necessarius: amor verò strictus, quo amat suos actus liberos, liber sit, ex dictis disp. 33. q. 1. & 2. constat. Qualiter autem ipsi actus amoris stricti tum necessarii, tum liberi amentur a Deo, ex generali doctrina tradita ibidem facillè quisque colliget.

39 Ex his apparet, malè dixisse Herice vbi supra num. 19 & 44. decreta Dei libera vt talia a Deo per amorem strictum amari non posse iuxta sententiam Connotantium, quam ipse sequitur; etsi possint iuxta sententiam non Connotantium: eo quòd apud Connotantes, inquit, decreta Dei libera nihil addunt supra amorem necessarium, quem, ipse putat, non posse amari amore stricto. Sed malè, inquam, id est assertum. Quia quocunque modo Connotantes componant libertatem Dei; id nequeunt negare; hoc, quod est, Deum decreuisse creare Mundum, in omni sententia esse contingens, & defestibile. Ergo, stando in quavis sententia, citra discrimen erit id, aut non erit amabile per amorem strictum.

PRO-

Propositio 4.

40

Deus omnes creaturas tam existentes, quam possibile quoad omnes earum bonitates tam absolutas, quam relatas potest amare amore stricto. Defacto autem eatenus censendus est eas amare, quatenus ipsi decentissimum, & honestissimum fuerit.

Prior pars propositionis ex dictis est certa. Quia certum est, Deum posse concipere, imo concipere de facto omnes creaturas etiam, quae existunt, vt possibile cum praecisione ab existentia, concipiendo in illis sub ea praecisione omnes earum bonitates. Ergo vt sic praecisas poterit eas quoad omnes bonitates amare. Quod est, amare eas amore stricto.

41

Secunda vero pars propositionis supponit ex dictis disp. 33. q. 5. Deum non necessario, sed liberè amare creaturas omnes, etiam purè possibile, quocumque modo illas amet. Quo posito, scire non possumus speciatim, in qua mensura, siue numero amet illas: atque ita vniuersim solum asserimus, eas amare, prout sibi decentissimum est, iuxta doctrinam vniuersalem traditam disp. 32. q. 3. Vbi probauimus, Deum de facto semper operari honestissime, ad idque moraliter necessitatum esse. Qua ratione autem amore stricto amat Deus, aut amare potest bona creata possibile; eadem censendus est aut amare, aut amare posse bona etiam impossibilia. Nam & haec esse amabilia à Deo, dicta disp. 33. q. 8. statutum est.

QVAESTIO. IV.

An in Deo detur affectus gaudij.
Et circa quae obiecta.

42

Certum est, in Deo propriissimum gaudium reperiri tum de bonis sibi intrinsicis, tum etiam de extrinsecis prout existentibus. Docent id omnes Theologi cum S. Th. 1. p. q. 20. art. 1. & lib. 1. contra Gent. cap. 90. & traditur in Scriptura, dum Prou. 8. dicit de se Sapientia genita. *Et delectabar per singulos dies. Tum Deut. 30. Reuertetur enim Dominus, vt gaudeat super te: sicut gauisus est in Patribus tuis. Isaia 62. Gaudebit super te Deus tuus; & alibi. Ratio autem est manifesta. Quia, cum gaudium propriè dictum fructio quaedam, siue delectatio sit de bono prout habito, siue prout existente, planè est perfectio quaedam ex conceptu suo nullam ferens imperfectionem repugnantem Deo. Sed Deus cuncta bona existentia tum sibi intrinsicè, tum etiam extrinsecè prout habita, siue prout existentia clarissimè inuenitur. Ergo de vtrisque prout sic propriissime gaudet. De intrinsicis quidem necessario; de extrinsecis verò liberè; & consequenter in eà mensura, quae sibi est decentissima, iuxta saepe dicta aliàs in simili.*

Obseruandum tamen est S. Th. cap. 90. citato gaudium à delectatione distinguere; quòd haec solum sit de bono intrinsicè; illud verò de intrinsicè, & extrinsecè. Vnde concludit in fine capituli. *Deus propriè in se ipso delectatur: gaudet*

autem in se, & in alijs. Verùm, stricta hac proprietate verborum non adeò rigidè obseruata, saepe gaudium, & delectatio in viù communi confundi solent, pro eodemque affectu vsurpati indiscriminatim.

Solum potest hic dubitari, an etiam circa bona possibile praecise vt possibile possit in Deo dari gaudium. Nonnulli Recentiores supponunt, posse. Alij, non posse: etsi expresse rem non discutiant. Pro vtraque parte est ratio dubitandi. Pro affirmatiua. Quia, cum possibile absolute sint possibile; etsi Deus de earum existentia gaudere nequeat, videtur tamen gaudere posse de earum possibilitate. Pro negatiua. Quia, cum possibile nullam realem existentiam habeant, nihil habere videntur, quo possint affectum gaudij terminare.

Pro negatiua sententià fito. Quia, licet possibile absolute sint possibile, quatenus absolute sunt id, quod de suo quiditatiue, siue in statu quiditatiue sunt, iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disp. 10. & 11. q. 1. vt sic tamen non aliter sunt bona, quam secundum se praecise, siue quiditatiue: quo pacto propriissimum obiectum sunt amoris stricti prout condistincti à gaudio. Non ergo vt sic esse possunt obiectum gaudij. Quòd non in bonum secundum se praecise, quem admodum amor strictus, sed in bonum prout actu existens tendit, vt ex dictis in praecedentibus constat. Nos quidem, qui cuncta per species existentium concipimus, atque ita possibilitatem rerum vt quid existens apprehendimus, forsasse ob id de ea possumus propriè gaudere. Sed aliud de Deo est, qui cuncta cognoscit, vt sunt. Quòd si Deus non potest habere affectum gaudij de bono possibili vt tali; minus poterit de impossibile. Tamen illud aliquo modo amare possit iuxta doctrinam stabilitam disp. 33. q. 8. Haec dicta sunt de gaudio absoluto. An autem gaudium conditionatum ex parte obiecti Deus in bona possibile, aut etiam in impossibilia ferri possit, ex dicendis q. 8. constabit.

QVAESTIO. V.

Vtrum desiderium tam efficax, quam inefficax reperitur in Deo. Et quid de alijs affectibus prosequutionis.

Concors Theologorum sententià est, Deum erga intrinsicè sua bona toti Trinitati communia nullatenus habere posse affectum desiderij aut simplicem, aut efficacem. Quia huiusmodi bona non possunt concipi à Deo vt à se consequibilia, quasi prius non habita, prout ad affectum desiderij, quantumuis late vsurpati, requisitum est iuxta ea, quae dicebamus supra quaest. 2. num. 15. Loquor autem de bonis toti Trinitati communibus. Quia est dubitabile, an amor, ex quo procedit Spiritus sanctus, relate ad ipsum, vt est persona producta, sit desiderium. De quo hic non agimus; nam proprius locus huius dubij est in Tract. de Trinitate.

Contreuerfia igitur solum est, an Deus circa bona creata desiderium habere possit. Sententià negatiua solet attribui S. Th. lib. 1. contra Gent.